

GKS

NEDERLAND

September
2025

Sai Ram, lieve mensen,

September brengt o.a. een interview, wijsheid
van Osho & Devi Amma,
én een warm initiatief voor daklozen.
Een mooie start gewenst!

Kannaiah en Carla ❤️

INHOUDSOPGAVE

Even voorstellen: voorheen Lars Bleeker

Van worsteling naar overgave – een jong leven op het pad van stilte

Uit het Hart van de Toegewijde

– De ware toegewijde

Een persoonlijk verhaal over liefdevolle overgave

Zou je dan nog iets willen?

Geïnspireerd door de teachings van Mohanji

Boodschappen van Devi Amma

Liefdevolle inzichten over vertrouwen, ziekte en het pad van het hart

Internationale Dag van de Vrede – 21 september

Een blik op de Peace Day-muur bij de Verenigde Naties in New York

Werk & Waanzin / Heilig Gedoe?

– Met één been in de wolken...

– God zit in de afwas (An-Passant)

Verrassend weerzien met Murali (Lennart)

Osho over zelfzuchtigheid

Een prikkelende blik op de oorsprong van 'ik' en 'mijn'

Als jongeren stilvallen

Een stille observatie – An-Passant

Wat als jij morgen je huis kwijt raakt?

Daklozen – het kan iedereen overkomen

MAANDAGENDA SEPTEMBER

- **maandag 1 september**

🕉️ Rudrābhiśekam – 19:30 uur

- **maandag 8 september**

🕉️ Rudrābhiśekam – 19:30 uur

- **zondag 14 september**

🎵 Bhajans – 10:30 uur

🥗 Aansluitend: lunch (breng iets mee om te delen)

- **maandag 15 september**

🕉️ Rudrābhiśekam – 19:30 uur

- **zondag 21 september - Internationale Dag van de Vrede**

☮️ Een dag om vrede in jezelf én de wereld aan te raken.

- **maandag 22 september**

🕉️ Rudrābhiśekam – 19:30 uur

- **maandag 29 september**

🕉️ Rudrābhiśekam – 19:30 uur

Even voorstellen: voorheen Lars Bleeker

Julie herinneren je hem vast nog van de maandagavonden...

Intussen is hij al bijna twee jaar weg — letterlijk en figuurlijk op reis gegaan. Hij begon in India, trok verder naar Vietnam toen zijn visum afliep, maar voelde zich daar niet meer dan een toerist. Pas in Thailand, op een plek waar hij min of meer toevallig terecht kwam via een gesprek met Xanne, vond hij wat hij eigenlijk zocht: een thuis komen.

We spraken hem onlangs — helder, eerlijk en met instemming — en mochten zijn verhaal publiceren. Hieronder een gesprek met Lars, die inmiddels een nieuwe naam draagt, leeft als monnik, en helemaal op zijn plek is tussen de palmbomen, de stilte, en de 227 leefregels.

Interviewer: En wat betekent je nieuwe naam eigenlijk?

Lars: Cattāmalo — een Pali-naam. Die naam betekent zoiets als: *'hij die onzuiverheid heeft opgegeven'* of *'rein door loslaten'*. Het gaat over het pad van loslaten, van wereldse begeerten, en over het streven naar innerlijke zuiverheid. Het is dus niet zomaar een naam, maar eerder een richtingaanwijzer.

Interviewer: Graag! En een foto erbij mag ook, toch?

Lars: Ja, ik heb een foto waar ik sta met een grote groep internationale monniken, waaronder ook een paar westerlingen.

Interviewer: Hoe ben je eigenlijk op deze plek terechtgekomen?

Lars: Dat was eigenlijk helemaal toevallig. Ik was in gesprek met Xanne via Instagram. Zij zei dat ze naar Thailand ging voor een retreat, en ik was toevallig ook daar. Zo kwam ik hier terecht, eerst met Xanne.

Interviewer: En zij ging na een paar weken weer terug?

Lars: Ja, na ongeveer vier weken. Toen besloot ik dat ik deze plek in mijn eentje wilde ervaren, helemaal alleen.

Interviewer: En toen ontstond het grote idee?

Lars: Precies. Ik dacht: ik moet hier eigenlijk monnik worden. Dus ik heb de ordinatie gedaan.

Interviewer: Ordinatie? Kun je dat uitleggen?

Lars: Ja, dat is de ceremonie waarbij je van een lekenleven overstapt naar het leven van een monnik. Je hebt allerlei rituelen, chants, en dan krijg je de precepts — leefregels, wel 227 stuks — waaraan je je houdt.

Interviewer: Dat had je niet zien aankomen, hè?

Lars: Nee, helemaal niet. Maar ik heb geleerd dat dingen gebeuren zoals ze gebeuren. Je moet daarin meegaan en openstaan voor het moment.

Interviewer: Alsof je gewoon in het diepe moet springen?

Lars: Ja, precies. Voorheen zat ik veel in mijn hoofd, zat ik dingen te overdenken en bleef ik hangen in 'wat als'. Nu doe ik het gewoon. Dat was ook wat me hier over de streep trok: het kan tijdelijk, maar ik ben gebleven.

Interviewer: Intussen ben je al twee jaar weg?

Lars: Ja, bijna twee jaar.

Interviewer: En je begon met yoga, doe je dat nog?

Lars: Ik doe het nog wel, maar veel minder intensief. Mijn focus ligt nu vooral op meditatie en het bestuderen van oude teksten, zoals Pali. Het moet echt uit jezelf komen hier; er is geen strak regime, maar je leert vooral door zelf te mediteren.

Interviewer: En 'alm' rondes, wat is dat precies?

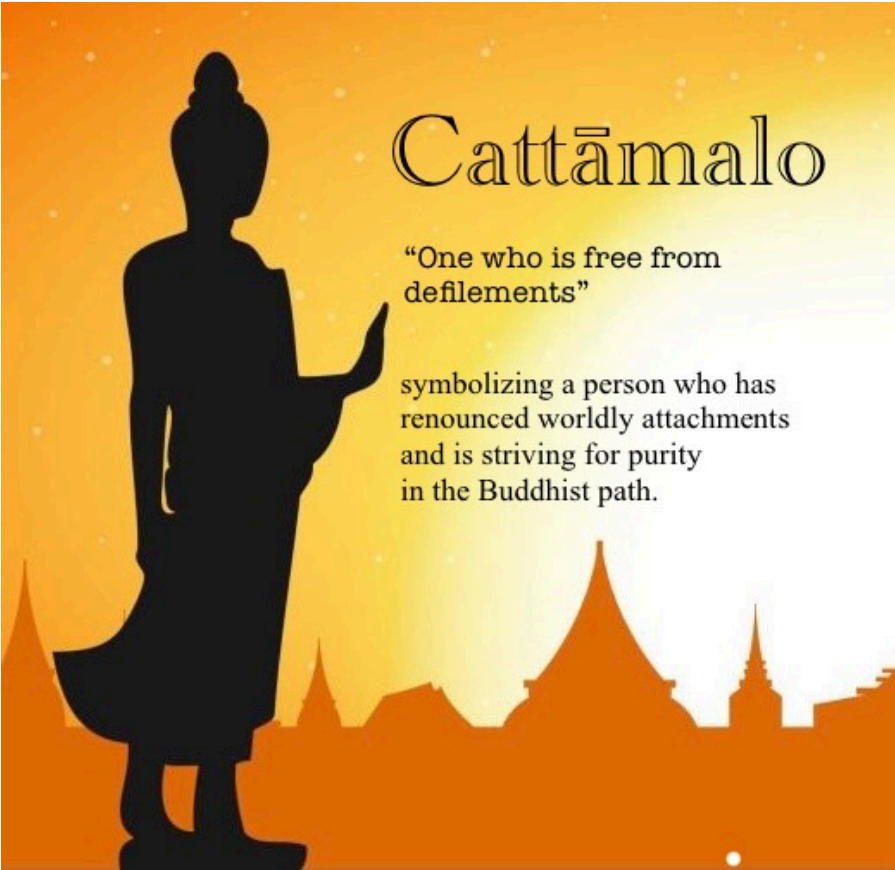
Lars: Dat is dat je 's ochtends bij de mensen langsgaat om voedsel op te halen. Het is een mooi ritueel.

Interviewer: Kun je daar een foto van meesturen?

Lars: Ja, zeker!

Interviewer: Mooi, dan maken we er een mooi artikel van. Mensen vragen zich vaak af: wat is er met Lars gebeurd?

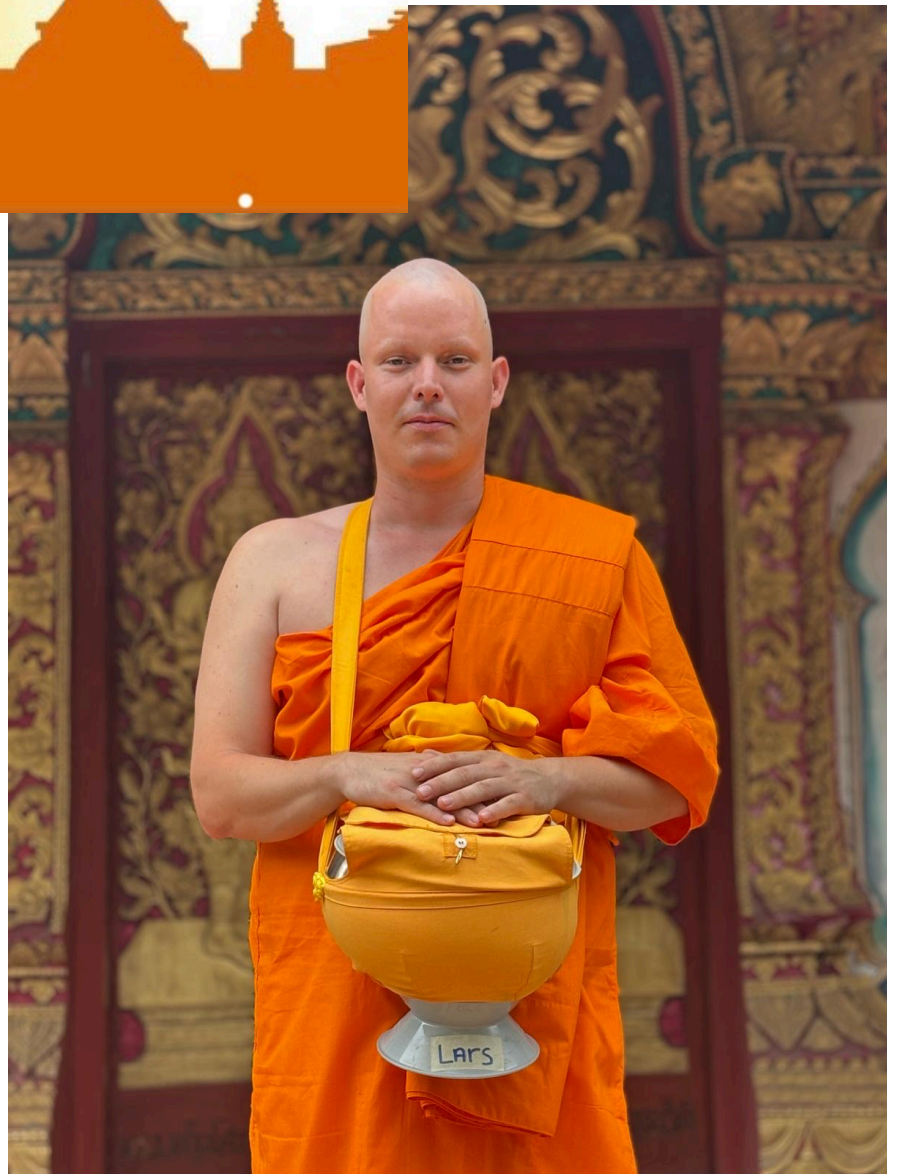
Lars: Ja, dat krijg ik inderdaad vaak te horen.

Cattāmalo

“One who is free from defilements”

symbolizing a person who has renounced worldly attachments and is striving for purity in the Buddhist path.

Interviewer: Lars, je had vroeger ook een worsteling met verslaving. Hoe is dat nu, leeft dat nog?

Lars: Voor mij zit verslaving diep; het is onderdeel van mijn DNA. Daarom is het voor mij niet iets van 'minder', maar gewoon helemaal stoppen of kapotgaan. Gelukkig heb ik gekozen voor het eerste.

Interviewer: En dat gaat steeds beter, neem ik aan?

Lars: Ja, bewustzijn en acceptatie helpen enorm. Mijn verslaving zat vooral in blowen en cocaïne, maar ik heb ook met gokken en andere dingen geworsteld.

Interviewer: Wat heeft je op een ander pad gebracht?

Lars: Het besef dat deze uitvluchten niet echt helpen. Meditatie, yoga, en verbinding met anderen geven me nu de rust waar ik vroeger naar zocht in middelen.

Interviewer: En als iemand zegt dat meditatie ook een vorm van vlucht kan zijn?

Lars: Dat kan zeker. Als je obsessief mediteert en jezelf afsluit, loop je hetzelfde risico. Maar het draait om balans: als je het met evenwicht doet, is het een gezonde manier van leven.

Interviewer: Hoe is het onderling tussen mannen en vrouwen?

Lars: Mannen en vrouwen zijn gescheiden. Op deze locatie kunnen vrouwen geen monnik worden, dus alles is strikt gescheiden en wij monniken mogen geen vrouwen aanraken.

Interviewer: Is dat moeilijk voor je?

Lars: Nee, het is een knop die ik omgezet heb. Het is een houvast en het helpt me dieper te komen in meditatie. Vroeger zat ik alleen maar stil, nu ervaar ik echt iets.

Interviewer: Hoe zie je de toekomst?

Lars: Ik leef dag bij de dag in het heden en probeer niet te ver vooruit te kijken. Ik heb vertrouwen dat ik op het juiste pad ben, met mensen die me ondersteunen.

Interviewer: Dat is mooi om te horen.

Lars: Voor mij is het nu vooral belangrijk om niet verslaafd te zijn, om te groeien op mentaal, spiritueel en emotioneel vlak. Niet te jagen op carrière of macht, maar te investeren in mezelf.

Interviewer: Herinner je nog ons eerste gesprek?

Lars: Zeker, ik merk dat alles steeds meer geïntegreerd wordt. Het is confronterend om alleen met jezelf te zijn, maar ook nodig om te groeien.

Interviewer: En hoe ga je om met die confrontaties?

Lars: Je moet er doorheen. Soms kom je jezelf tegen, maar je leert jezelf ook beter omarmen, met al je verleden en verslavingen.

Interviewer: Dat klinkt als een mooi en eerlijk proces.

Lars: Dat is het ook. Het was niet makkelijk, maar het is mijn weg naar vrijheid.

We waren stil en geraakt aan het einde van ons gesprek.

Zou je dan nog iets willen?

(geïnspireerd door de teachings van Mohanji)

In een wereld die voortdurend roept, trilt en scrollt, raakt ons innerlijk vaak oververhit. Zoveel beelden, geluiden, meningen – alles tegelijk. Niet alleen ons zenuwstelsel raakt vermoeid, ook onze geest krijgt te weinig tijd om te verteren. En dan verwondert het ons dat steeds meer mensen verdwalen in mist, in vergeetachtigheid, in uitputting.

Toch is er een weg terug. Een stille weg.

Niet door te vluchten in leegte, maar door te kiezen voor wat waarachtig is. Wat jou voedt. Waar je van oplaadt. Wat je stevig maakt – van binnenuit.

Dat kan iets eenvoudigs zijn: een wandeling zonder scherm, een taak die je met liefde uitvoert, een stilte die je niet opvult. Iets dat je dichter bij je centrum brengt, bij wat jij te doen hebt.

Zo ontstaat purpose, geen groots levensdoel, maar richting. En met richting ontstaat rust.

We shoppen graag naar zingeving. Naar goeroes, methodes, nieuwe impulsen. Maar misschien is de diepste spirituele oefening wel: níét afgeleid raken. Stil durven zijn. Niet consumeren, maar graven. Zoals Mohanji keer op keer zegt: “Ga naar binnen. Graaf tot je bij stilte komt. Dát is waar ik ben.”

En dan... stel je eens voor dat vandaag je laatste dag is.

Zou je iets laten? Iets doen? Zou je nog steeds bezig zijn met wie gelijk heeft, of met wie meer bereikt? Of zou je alles zachtjes loslaten – bezittingen, rollen, vergelijkingen, verlangens?

Mohanjis woorden herinneren ons eraan: het zijn onze verlangens die ons opnieuw doen incarneren. Niet onze daden, maar onze onrust.

Misschien is *voldaan* sterven de ware kunst van leven.
Niet omdat je alles hebt gedaan, maar omdat je niets meer hoeft. Omdat je opgeruimd bent van binnen. Omdat er niets meer trekt.

Vrij van moeten. Vrij van willen. Vrij van karma.
En dát is misschien wel de grootste vrijheid:
dat je in het midden van de wereld, met alles wat blijft draaien, ontdekt dat je zelf niet meer draait. Alleen maar bent.

En dat dat genoeg is.

Uit het Hart van de Toegewijde

Verhaal – De ware toegewijde

Soms schuilt het diepste gebed niet in woorden, maar in daden. In deze reeks verhalen over toewijding en dienstbaarheid, een eerste ontmoeting met Meenakshi – een vrouw die leerde dat bidden ook handen nodig heeft.

In een klein dorpje woonde een vrouw genaamd Meenakshi. Elke dag bezocht zij de tempel en reciteerde met grote toewijding de naam van Sri Sathya Sai Baba. Urenlang zat ze voor Baba's foto, verdiept in gebed.

Aan de overkant van de straat woonde een oude man, zwak en alleen. Elke ochtend worstelde hij om water te halen en zijn eten te koken.

Meenakshi zag hem vaak, maar dacht bij zichzelf:

"Mijn plicht is bidden." "Baba zal wel voor hem zorgen."

Op een dag maakte het dorp zich op voor het bezoek van een Sai-devotee, van wie werd gezegd dat hij Baba in een visioen had gezien. Vol verwachting maakte Meenakshi haar huis schoon en stak een lampje aan voor Baba's afbeelding.

Toen de gasten arriveerden, stroomden de dorpsbewoners toe om zijn verhalen te horen. Hij vertelde over een droom waarin Baba tot hem sprak:

"Ik verblijf niet alleen in tempels, maar in elke daad van belangeloze dienstbaarheid."

Die woorden raakten Meenakshi diep.

De volgende ochtend ging ze niet meteen bidden, maar nam een pot water en wat eten mee naar de oude man. Zijn ogen vulden zich met tranen van dankbaarheid.

Die nacht droomde Meenakshi van Baba.

Hij glimlachte en zei:

"Vandaag bereikte je gebed mij — via je handen."

"Handen die dienen zijn heiliger dan lippen die bidden."

Boodschappen van Devi Amma –

Vertrouw op je hart

Devi Amma, spirituele gids en geliefde ‘Moeder’ voor velen, blijft zegeningen en wijsheid delen met een liefdevolle vanzelfsprekendheid. Onderstaande uitspraken komen uit een recent interview dat werd opgenomen door een toegewijde die haar in Bengaluru bezocht.

Wat telkens weer opvalt, is de eenvoud en zachtheid waarmee Amma spreekt. Regelmatig herinnert ze ons eraan dat de Meesters niet kijken naar de *monkey mind* – zoals ze het lachend zegt – maar naar het hart. De geest maakt herrie, maar het hart kent de weg.

Hieronder een aantal fragmenten uit dit gesprek...

Over het bidden tot God en het gevoel tekort te schieten

"Appa" (Gurudev) zei ooit na een pūjā dat iedereen in stilte dezelfde vragen met zich meedroeg: 'Ben ik goed genoeg?' Leef ik wel volgens dharma? Houd God wel van mij? Ik houd van God, maar... is het wederzijds?'

We doen zoveel pūjā's, rituelen, vasten – en toch blijven er zorgen. Maar Appa zei: wij (de Meesters) zien niet de gedachten van de mensen, wij kijken naar het hart. Waar liefde en vertrouwen zijn, daar zijn wij.

De geest hoort bij het aardse leven en maakt nu eenmaal herrie – dat is zijn natuur. Maak je daar geen zorgen over. Richt je op je hart. Vertrouw. Wij horen je gebeden. "We zijn altijd bij je."

Over de verbinding met de Meester

"Ik vroeg ooit aan Appa: 'U heeft miljoenen toegewijden, hoort u mijn gebed wel?'" Hij glimlachte: 'Als jij denkt dat ik miljoenen toegewijden heb, valt je innerlijke vrede in stukken.'

Maar als jij bidt, zijn jij en ik alleen. Niemand ertussen. Ik ben in jouw hart, buiten jou, binnen jou. Ik luister. De verbinding is direct, via liefde. Puur."

Over het volgen van de innerlijke Meester

"De uiterlijke guru leidt je naar de innerlijke guru." Op een dag zal de fysieke vorm verdwijnen – dat is onvermijdelijk. En dan?

Leer nu al te luisteren naar binnen. Als je een vraag hebt, ga zitten met een foto van je Meester. Sluit je ogen en voel.

Komt het antwoord uit rust, vrede en stilte, dan is het de stem van je innerlijke Meester. Komt er onrust? Volg dat dan niet. De innerlijke guru is altijd met je. Vertrouw hem, vertrouw jezelf. "Dat is hetzelfde."

Over ziekte en identificatie

"Wanneer je lichaam ziek is, ben jij niet ziek." Laat me dat herhalen: jij bent niet ziek. Alleen het lichaam draagt iets, verwerkt iets, en dat kan door jou heen gaan — zolang jij je er niet aan vastklampt.

Weet je, mensen zeggen: 'Ik voel me ziek, ik ben zo moe, ik kan dit niet.' Maar dat is niet wie je bent. Jij bent bewustzijn. En bewustzijn wordt niet ziek.

Wat je waarneemt is een tijdelijk ongemak, een beweging in het lichaam, verder niets. Maar zodra jij je ermee identificeert, wordt het jouw probleem. Dan zeg je: 'Ik ben ziek.' "En dat is het begin van lijden."

Over liefde en wereldgebeurtenissen

"Na de recente vliegtuigcrash was de universele boodschap heel helder: leef in liefde. Heb geen jaloezie, veroordeel niet, corrigeer anderen niet voortdurend. Hou van jezelf, hou van elkaar.

Dat is alles wat echt telt. Wat er ook gebeurt, verlies je geloof niet. God is in jou. Wees zacht voor jezelf, zegen jezelf."

Over het ontbreken van een fysieke guru

"Veel mensen – vooral vrouwen – hebben geen levende guru, maar voelen zich aangetrokken tot Ramana Maharshi of Arunachala." Dat is helemaal goed. Als je niemand hebt, neem God zelf als je guru. Hij is overal.

Laat alle twijfel los. Wat er ook gebeurt, God houdt van je. Punt. "Situaties kunnen moeilijk zijn, het leven gaat op en neer, maar God wijkt nooit van je zijde."

Tot slot

"Mijn nieuwe boek komt binnenkort uit." Daarin deel ik veel van mijn eigen ervaringen – moeilijkheden, twijfels, en hoe ik daarin werd geleid en getroost.

We zitten allemaal in hetzelfde schuitje. Lees het, herken jezelf, en weet: ook in jouw leven is begeleiding. Verlies je vertrouwen niet.

<https://gurulight.com/product/autobiography-of-a-siddha>

Mijn liefde en zegen voor jullie allemaal. Jullie zijn in mijn hart. "Altijd."

Internationale Dag van de Vrede - 21 september

21 september – Internationale Dag van de Vrede

De vredesmuur bij de VN staat nog fier overeind. Jammer dat de echte muur — de mentale muur van wantrouwen en wapens — nog steeds niet gesloopt is. Vrede begint waar je besluit je wapens af te schaffen... ook die in je hoofd.

Een bezoeker legt het moment vast bij de Peace Day-muur bij de Verenigde Naties in New York. Kunst als kleurige spiegel van onze stille hoop: dat vrede begint in jezelf, maar niet dáár eindigt.

Bijschrift: Een bezoeker fotografeert de Peace Day-muur: kunst als stil protest én stille hoop.

Met één been in de wolken...

God zit in de koffieruimte

Ik was het vergeten: de koffieruimte schoonmaken.

Niet zomaar een klusje, maar iedere dag vind ik wel iets wat opgeruimd moet worden in het tempeltje en de koffieruimte. Altijd is er iets wat stof vangt, geveegd of opgeruimd moet worden. Niet als 'kijk mij nou', maar gewoon omdat de ruimte, zeker na de maandag, echt aandacht nodig heeft. Vaatdoekjes uitwassen, toiletten schoonmaken, afval legen, tafels afnemen, kortom alles nalopen.

En dus stond ik tien minuten later met mijn handen aan het werk.

Niet in een lotushouding, maar met een bezem en doek.

En weet je wat?

God was daar.

Tussen de koffievlekken en stoflaagjes.

In het ritmisch vegen en poetsen.

In de plotselinge rust in mijn hoofd.

Als een fluistering: "Je bent precies waar je moet zijn."

Wat als verlichting geen zweefmoment is,
maar een koffieruimte die ineens weer straalt?

Wat als stilte niet is wat je opzoekt,
maar wat je overkomt –
tijdens het legen van een prullenbak?

Soms is de weg naar het hogere
bezaaid met kruimels en koffievlekken.

😊 An-Passant

Spiritueel zwoegen

Zit je vast in vergaderingen, deadlines, eindeloze e-mails? Goed nieuws: volgens Matt Gottesman ben je dan gewoon verlicht aan het worden. Werk is namelijk je spirituele oefening. Al voelt het soms meer als karmische aflossing.

Werk is geen afsplitsing van je spirituele pad... het is je spirituele pad.

Elke creatieve handeling is een sprong van vertrouwen.

Diepe concentratie is meditatie in beweging.

Anderen helpen is jouw zielendoel dienen.

Elke keuze die je maakt, vraagt om innerlijk vertrouwen.

Aandacht voor het kleinste detail wordt een vorm van toewijding.

Een probleem oplossen? Misschien beantwoord je wel iemands gebed.

Ware vernieuwing komt voort uit inspiratie van binnenuit.

Een bedrijf bouwen is werken aan je geloof in iets groters.

Meesterschap over je werk is een weg naar meesterschap over jezelf.

~ Matt Gottesman (vrije vertaling)

Verrassend weerzien met Murali (Lennart)

11 augustus 2025

Tot mijn grote verrassing hoorde ik tijdens de Rudrabhishekam een bekende, extra stem mee-chantten. Na twee jaar kwam de volggroeide pandit Murali uit de MCB Slovenië weer thuis, samen met zijn partner Nikolina.

In mijn toespraak vlak voor het reciteren sprak ik over 'thuiskomen', het gevoel van thuis zijn, en uiteindelijk thuiskomen bij je ware zelf — wat een passende boodschap was! Niet wetende dat Murali zou 'thuiskomen'.

Een vreugdevolle hereniging.

Kannaiah, Jai Sai Ram

Osho over Zelfzucht

In deze toespraak spreekt Osho over het belang van échte zelfkennis – en waarom hij zijn leerlingen uitnodigt om eerst ‘zelfzuchtig’ te zijn.

Niet om egoïstisch te worden, maar om tot ware liefde en onzelfzuchtigheid te kunnen komen.

Osho:

Ik leer je om zelfzuchtig te zijn. Want tenzij je werkelijk zelfzuchtig bent, kun je nooit onzelfzuchtig worden. Alleen wie zichzelf kent, kan zichzelf overstijgen.

Een mens die zijn eigen wezen nog niet eens heeft leren kennen – hoe zou die onzelfzuchtig kunnen zijn?

Zonder zelfkennis is onbaatzuchtigheid slechts een aangeleerd kunstje, een masker. Vanbinnen blijf je dan toch bezig met jezelf. En als je onzelfzuchtigheid maar nadoet, ontstaat er een innerlijke kloof. Dan zeg je het ene en doe je het andere. Je leeft twee levens – en geen van beide is echt.

Als ik zeg: ‘Wees zelfzuchtig’, dan bedoel ik: ‘Wees jezelf. Wees waarachtig.’
En dan, als vanzelf, verschijnt de onzelfzuchtigheid – als een schaduw, als een geur.

In de Bijbel staat: "Heb uw naaste lief als uzelf."

Maar wie is je naaste? Je eigen wezen is je meest nabije, je diepste nabijheid.

Als je daar geen liefde voor hebt, hoe kun je dan de ander werkelijk liefhebben?

Mensen proberen de ander lief te hebben zonder ooit zichzelf te ontmoeten.

Dat is alsof je water wilt uitdelen uit een lege bron.

Eerst moet je jezelf vullen – dan overstroom je vanzelf.

Werkelijke liefde ontstaat alleen bij mensen die zichzelf kennen.

Een mens die zichzelf haat, een mens die zichzelf onderdrukt, kan niet liefhebben.

Hij kan misschien iets nabootsen dat op liefde lijkt, maar zijn liefde komt nooit tot bloei, nooit tot zegen.

Zo iemand gebruikt de ander slechts als middel – om aan zichzelf te ontsnappen.

De mens die zichzelf bemint, heeft geen ander nodig om compleet te zijn.

En alleen zo iemand kan een ander werkelijk liefhebben – zonder afhankelijkheid, zonder gehechtheid, zonder angst om de ander te verliezen.

Zijn liefde is vrij, ruim, zonder eisen.

Maar deze liefde kan pas ontstaan als je eerst jezelf accepteert, jezelf begrijpt, jezelf respecteert.

Dat is wat ik bedoel met 'zelfzucht'. Niet egoïsme, niet arrogantie – maar een diepe verbondenheid met wie je werkelijk bent.

Liefde als gevolg van zelfkennis

Een mens die in harmonie is met zichzelf, heeft niets te bewijzen.

Hij hoeft zich niet te bewijzen aan de wereld, en ook niet aan zichzelf.

Hij kent zijn waarde van binnenuit – en dat maakt hem stil, ontspannen, eenvoudig.

Zo iemand leeft niet vanuit een hunkering naar aandacht of bevestiging.

Hij heeft geen behoefte om 'iemand' te zijn.

En juist in die leegte, in die stilte, groeit iets echts – liefde, mededogen, vrijheid.

Ik zeg dus: begin bij jezelf.

Heb jezelf lief.

Aanvaard jezelf helemaal – met licht en schaduw.

Stop met vechten tegen wie je bent.

Die liefde voor jezelf is het begin van een revolutie.

Niet van het ego, maar van het hart.

Als jongeren stilvallen

Een stille observatie

Je ziet het steeds vaker: jongeren die niet *vooruit* lijken te komen. Die zich terugtrekken, thuis blijven hangen, afglijden in lethargie of op jonge leeftijd al symptomen van burn-out vertonen. Niet omdat ze niets willen, maar omdat ze zóveel moeten — of denken te moeten — dat ze niet meer weten waar te beginnen.

De wereld is luid. Vol keuzes, prikkels, beelden, verwachtingen. Zelden stil. Zelden vertragend. En juist jongeren, met hun gevoelige antennes en open zenuwbanen, lijken steeds vaker overbelast.

Sommigen vallen stil.

Anderen verdwijnen — soms letterlijk, soms in zichzelf.

Vaak voelen ze zich verdwaald in een wereld waarin alles mogelijk lijkt, maar weinig echt betekenisvol voelt.

En ja, het roept zorgen op. Want niet elke verdwijning is een roeping. Niet elke stilte is een stilte van binnen. De weg naar binnen kan leiden tot wijsheid, maar ook naar isolement of verdwaling. Daar moeten we eerlijk over zijn.

Toch bestaat er ook een ander perspectief. In spirituele tradities is het niet ongebruikelijk dat jonge mensen zich terugtrekken uit de wereld, op zoek naar waarheid. Siddhartha verliet zijn paleis. Ramana Maharshi en Sri M liepen van huis weg. Ze trokken zich terug omdat de buitenwereld hun innerlijk niet meer voedde. Hun vertrek begon als schok, en werd later als genade gezien.

Misschien leven we in een tijd waarin meer zielen die roep voelen — maar in een wereld die nauwelijks ruimte biedt om die roep te horen.

We willen het liefst dat iedereen meedraait, meedoet, meegroeit. Maar sommige jongeren zeggen – met hun gedrag, of in stilte – iets anders.

Misschien zeggen ze: *“Ik weet het nog niet.”*

Of: *“Ik wil iets anders dan wat er op me afkomt.”*

Misschien zeggen ze helemaal niets, en is dát wat ons raakt.

Wat wij kunnen doen? Aanwezig zijn. Niet overnemen. Niet forceren. Maar het licht aanlaten. De deur openhouden. En leren luisteren naar wat niet wordt gezegd.

Want misschien is het precies daar — in dat stille midden — waar iets nieuws wil ontstaan. Iets wat niet past in de mal van ‘succes’, maar wel in de bedding van het hart.

~ An Passant

“De boom groeit niet van trekken aan de takken, maar van stilte rond de wortels.”

~ onbekend

Wat als jij morgen je huis kwijt raakt?

Dakloosheid – het kan iedereen overkomen

Het is makkelijker dan je denkt om je huis kwijt te raken. Vraag het maar aan Sjacco. Tien jaar lang sliep hij in tenten, onder bruggen en op bankjes. “Je kan in een seconde vallen, maar hebt soms tien jaar nodig om weer op te staan.” Ik huurde particulier een woning en had een paar wietplantjes staan. Dat mocht niet – mijn eigen stomme fout. Maar ik had nooit gedacht dat ik daardoor mijn huis zou verliezen. “Als ik had geweten welke ellende er zou volgen, had ik het nooit gedaan.”

Eerste nacht buiten

Die eerste nacht herinnert hij zich nog scherp: “Ik probeerde te slapen op een bankje in het Heilooërbos. Het was zo koud. Ik lag te rillen met twee mutsjes over mijn hoofd. ’s Morgens kwam er iemand langs met zijn hond en die belde meteen de politie.”

Zo begon een zwerv bestaan tussen Heiloo, Limmen en Alkmaar. Vaak in tenten, soms met een visvergunning om drie dagen op één plek te mogen blijven. “Ik zorgde altijd dat het netjes bleef rond mijn tent. Maar als mensen klaagden, kwam de politie. Waar ik dan heen moest? ‘Maakt ons niet uit, als je maar niet hier bent.’ Zelfs bij min 15 graden ben ik weggestuurd.”

Het stempel

Naast de kou en onzekerheid was er nog iets pijnlijks: het stigma. We hebben vaak een beeld van ‘de dakloze’ als iemand die zijn leven niet op orde heeft. Maar Sjacco laat zien dat het iedereen kan overkomen. En met het huidige woningtekort is dat risico groter dan we willen toegeven.

“Ouders trokken hun kinderen bij me weg. Mensen liepen met een boog om me heen. Waarom? Waarom ben je bang voor mij? Ik ben maar gewoon...”

Gezien worden

Op 2 augustus jl. kookten vrijwilligers van de Mohanji Youth Club – Parvati, Thirsa, Jivan, Shivanuja en anderen – met veel liefde voor dak- en thuislozen. Voor Sjacco betekende dat meer dan een warme maaltijd. “Ik voelde me echt gezien. Niet als ‘de dakloze’, maar als mens. Zulke momenten geven je het gevoel dat je er weer bij hoort.”

Hoe mooi zou het zijn als meer jongeren – uit de GKS Sai Tempel, de Mohanji Youth Club of elders – zich inzetten om waarde toe te voegen aan de wereld?

Mohanji zegt het vaak: adding value to humanity begint soms heel eenvoudig – met luisteren, kijken zonder oordeel, en samen een bord eten delen.

Medical camps in India

Als onderdeel van de *Honderdste Geboorteviering van Bhagwan Sri Sathya Sai Baba* en met de goddelijke zegeningen van onze geliefde Guru, *Sri Prabuddhananda Saraswathi*, werd het 75e Medische Camp (voor zowel oog- als tandzorg) met succes gehouden in Sri Sai Mandir, Girinagar op 26 juli 2025.

Camp nr.: 75

Totaal aantal patiënten: 115

Oogcamp:

Totaal patiënten: 103

Operaties: 19

Brillen: 26

Algemene controle: 58

Dentalcamp:

Totaal patiënten: 12

Dank aan alle artsen en vrijwilligers die dit kamp tot een succes hebben gemaakt! 🙏

Scan de QR-code hieronder om een klein filmpje van de Medical Camps te zien.

"Hoeveel je ook verzamelt in je leven, er gaat aan het einde geen verhuishagen met je mee.
Het is tijd om over te gaan van verzamelen naar het werkelijk verrijken van het leven."

~ Sadhguru

Colofon:
GKS MAGAZINE september 2025
Opmaak: Natascha Chandansingh
Eindredactie: Kannaiah & Carla

MAANDBLAD

Kent u iemand die geïnteresseerd is en
het maandblad nog niet ontvangt,
laat het ons dan even weten!

KOPIJ VOOR DE HET MAANDBLAD

Inleveren als (Word) bijlage naar:
info@gks-holland.nl voor de 23ste
van de maand.

LOCATIE SRI SAI MANDIRAM
(SAI TEMPEL)

Van Velzenstraat 49A, 1693 CV Wervershoof
(Onderdijk)
Bas (Kannaiah) van Velzen 0228 855128
info@gks-holland.nl
www.gks-holland.com
www.srisomasaiskandaashram.org

BESTUUR STICHTING SRI SAI
MANDIRAM

Bas van Velzen (Voorzitter) - info@gks-holland.nl
Natascha Chandansingh (Secretaris) -
nchandansingh@gmail.com
Kirupa Ratnam (Penningmeester) - kirupatamil@hotmail.com
Joram van Velzen - joram199871@gmail.com
Marianne Spruit - f.spruit7@upcmail.nl